

Kézfogás

Missziói hírlevél

2011. június 5.

6. szám

www.honvedter.ref.hu

„Kíváncsi vagyok, és nem kapjátok meg..., mert nem kéritek. Vagy ha kéritek is, nem kapjátok meg, mert rosszul kéritek: csupán élvezeteitekre akarjátok azt eltéríteni.” (Jak 4,2-3)

„Itt már csak az ima segíthet” – halljuk gyakran a reménytelen helyzetben levőktől. Már mindent megpróbáltak, de eredménytelenül. A végső kétségbeesésben nem marad más hátra csak Isten.

Nem fordult már elő hasonló velünk is? Összeszedjük minden erőnket, hogy egyedül vágjuk ki magunkat a nehézségeinkből, és amikor belátjuk, hogy magunkban nem sokra megyünk, más segítséget keresünk. Például barátainkhoz fordulunk. Ők talán gazdagok, okosak, jó összeköttetések vannak, befolyásos emberekhez irányíthatnak. Istenhez csak akkor fordulunk, amikor minden emberi megoldás zsákutcaba jutott.

Az biztos, hogy Istentől nem úgy kérünk, mint az emberektől: „Tudna nekem segíteni abban, hogy ezt és ezt elérjem?” Istennek ezt kell mondani: „Uram, ilyen és ilyen helyzetbe kerültem. Te tudod, mi kell nekem. Add meg, belátásod szerint, amire szükségem van. Hadd vessem alá magam a Te akaratodnak.” Mi nem kényszeríthetjük ki Isten jóindulatát. Figyeljünk Jézusnak a Getsemáne-kertbeli imájára: nagy lélekkel és szenvedélyes szívvel mondott ima ez, „könnyöggel és esedezésekkel, hangos kiáltással és könnyek között járult az elé, akinek hatalma van arra, hogy kiszabadítsa őt a halálból.” (Zsid 5,7) Az alázat követendő példáját mutatja számunkra, amikor ezt mondja: „Abbá, Atyám! Minden lehetséges neked: vedd el tőlem ezt a poharat; mindazáltal ne úgy legyen, ahogy én akarom, hanem amint te.” (Mk 14,36) Tudjuk, az Atya érvényesítette akaratát. A poharat nem kerülhette el, meg kellett ismernie a megváltás rettenetes kínjait (a bűneinkért járó fizetséget). Nagyobb összefüggésekben Jézus imája mégis meghallgatásra talált: a feltámadáskor győzedelmesen tért vissza a halálból.

Nemes Gábor

Utazás

A szegedi Tisza Lajos körúton, egy csendes kora reggelen a Honvéd téri reformátusok lelkes kis csapata gyülekezett. A lélek gyümölcsét, a türelmet gyakorolva várta a különjáratos buszt, és a szeretnivaló későket. Miután az Úr segítségével sikerült mindenkinek megérkezni, a csoport 2011. május 14-én útnak indulhatott Szlovákia felé. De vajon mi indíthat egy 30 fős csoportot arra, hogy egy kétnapos látogatás kedvéért több mint öt órát utazzon? És vajon mivel lehet gazdagodni ilyen rövid idő alatt, ami miatt az ember hazaérve ezt mondja: Uram, köszönöm! Megérte elmennem!

A busz Komáromnál hagyta el a trianoni határokat és az anyaországot, átlépve a leszakított Felvidékre, hogy megpillantsa a Komarno feliratot. Ez volt az első alkalom, hogy Nagy-Magyarország egy elvesztett területére léptem. Azt gondoltam, olyan lesz, mint máskor, amikor külföldre utaztam, hogy a benzinkútnál, ahol megállunk pihenni, idegen

nyelven fognak köszönni nekem, az étteremben ahol majd eszünk nehézségeim lesznek, hogy megértessem magam a pincérrel, hiszen nem beszélek szlovákul, a gyülekezeti ebéden sztrapacska fog gőzölni a tányéromban és, hogy a gyülekezet, amely vendégül lát minket idegenként fog bánni velünk. Nos, ez volt az én képem, amit történelmi tanulmányaim alatt a határon túli magyar területekről és az ott élő magyarokról alkottam. Isten ennek az ellenkezőjét, egy csodaszép, színes képet festett nekem, melyből sugárzik a szeretet. A benzinkútnál, az étteremben több magyar szót hallottam, mint szlovákot, az ebédünk gulyásleves volt, és a gyülekezet... Valóban testvérek, valóban összetartozunk. Nem csak hitünk, de nemzetiségünk, anyanyelvünk, kultúránk, történelmünk miatt is. Egy az Istenünk, de egy nyelven is valljuk, hogy Jézus az Úr. Az igazat megvallva, eddig kicsit mindig félttem a határon túli magyaroktól, mert annyian mondják azt, hogy ők „nagyobb magyarok” és jobban tartják a szokásokat, hagyományokat, mint mi, akik az anyaországban élünk, és azt hittem, hogy ők ezért megszólhatnak minket. De ezen az utazáson úgy tűnt, félelmem alaptalan, ugyanis somorjai testvéreink lelkipásztorukkal, György Andrással nagy szeretettel fogadtak bennünket, és remélem, ők is megtapasztalták, hogy vannak a trianoni Magyarországon is, akik tiszta szívből szeretik a hazájukat, és nem tudják elképzelni, hogy valaha is máshol éljenek. Ez a tapasztalat és szeretet volt az, amivel gazdagodtunk az út során. És indulásunk oka?

2011. május 14-én, este hat órakor a Somorjai Református Egyházközség középkorban épült templomában a Szegedi Kis Kórus imádságos szívvel, énekszóval dicsőítette a Megváltót. Énekkarunk már több éve végez szolgálatot mind saját, mind pedig más gyülekezetekben. Nem csak azért szoktunk mosolyogni, mert szeretett karnagyunk Nagy-Szabó Kornélia, a próbák alkalmával mindig fölhívja figyelmünket, hogy az evangélium örömhírét, s a boldogságot, hogy gondviselő Atyánk tenyerén hordoz minket, csak így tudjuk átadni a hallgatóságnak, hanem azért is, mert a Szentléleknek hála ilyenkor szívünket átjárja a mennyei öröm, hogy Isten minket használ hívívőiként. Május 15-én, a vasárnap délelőtti istentiszteleten dr. Kereskényi Sándor, a Szeged-Honvéd téri Református Egyházközség lelkipásztora hirdette az ígét, az alkalom elején a somorjai gyülekezet kórusa dicsérte Istent énekszóval kántoruk, ifj. Pongrácz Eszter vezetésével, a végén pedig ismételtén a szegediek szolgáltak. Látogatásunk megkoronázásaképpen a somorjai testvéreinkkel közösen zendítettünk rá a „Hálás szívvel áldunk Téged, Istenünk” kezdetű Elgar műre.

Nagyon élveztük a Somorján tett látogatást, jó volt velük közösségben lenni, és együtt érezni Isten jelenlétét. Menedékre leltünk a templomban, amikor a vihar elől menekültünk, és megcsodáltuk a különböző századokban keletkezett freskókat. A gyülekezet kis létszáma ellenére szeretetben, mosolyban és áldásban gazdag volt ott létünk, ez tette különlegessé utunkat. Isten áldását kérjük a somorjai testvérgyülekezetünkre, hogy növekedjenek hitben és szeretetben, kérjük kórusunkra és kántorunkra is, hogy még sokáig szolgálhassuk Teremtőnket és egyházunkat énekhangunkkal. Soli Deo Gloria! Végezetül hadd idézzek a búcsúzásakor elénekelt ősi ír áldásból: „És míg újra látjuk egymást, szent kezében őrizzen meg Ő!”

Prém Alexandra

Hirdetések

Ebben az évben is szervezünk az iskolás gyermekek részére nyári napközis tábort **június 20. és 24.** között, mely lezárja a 2010/11-es hittan tanítási évünket. A tábor végeztével

szeretettel hívjuk a gyülekezetünkhöz tartozó családokat a **hittan évvzáró családi napra június 26-án, 10 órától 16 óráig**. Ahogy a korábbi években is, istentisztelet után közös ebédet tartunk, majd folytatjuk a délutáni programokat. A napközis táborra és a családi napra jelentkezni és ebédet rendelni(800Ft/fő) Kereskényiné Nemes Líviánál lehet június 13-ig.

*

Templomunk nyári látogathatóságának rendje: **július 3. és augusztus 20. között délután 4 órától 7 óráig**. Kérjük Testvéreinket, hogy az iratmissziós asztalnál vagy Sashegyiné Németh Rózsánál jelentkezzenek erre a szolgálatra.

Június és a nyár

1. *Június 5.* 18:00 – Vendég igehirdető: Laurinyecz Mihály rk.
lelkipásztor
2. *Június 6.* 17:00 – Presbiteri gyűlés, évadzárás Tiszaszigeten
3. *Június 10.* 17:00 – Konfirmációs vizsga
4. *Június 12.* 10:00 – Pünkösdvasárnap: istentisztelet, konfirmandusok
fogadalomtétele, úrvacsora
18:00 - Istentisztelet legátussal, úrvacsora
5. *Június 13.* 10:00 – Pünkösdhétfő: istentisztelet legátussal és az
énekkarunk szolgálatával
6. *Június 13.* 11:30 – A kórus évadzáró ebédje
7. *Június 20-24.* – Napközis tábor
8. *Június 25.* 19:30 – Kórusunk részvétele a X. Református énekek
ünnepén a Művészetek Palotájában
9. *Június 26.* – A délelőtti istentisztelet után - gyülekezeti ebéd a
KERT-ben és családi nap
10. *Június 30-július 3* – Gyülekezeti kirándulás – Szatmár, Bereg,
Észak-Erdély, Partium
1. *Július 25-30.* – Hittantábor : Zamárdi
2. *Augusztus 1-6.* – Kerékpártúra: Őrség
3. *Augusztus 8-10.* - A Des Moines-i (USA) testvérgyülekezetünk
önkéntesei dolgoznak velünk együtt, a Kárász
utcai házunkon
4. *Augusztus 28.* 8:45 – Az énekkar első próbája a nyári szünet után
5. *Szeptember 5.* - Presbiteri gyűlés

Imádkozzunk

- a gyermekeinket önfeláldozóan nevelő tanárokért és azért, hogy tudjanak feltöltődni a nyári hetekben;

- az egyetemre és főiskolára felvételt nyert új hallgatókért;
- az utazókért, a közlekedők biztonságáért, a szabadságukat töltő testvéreink nyugalmaért és békés hazaérkezéséért;
- az igehirdetőkért, hogy a nyári hónapokban ők is felüdülhessenek és feltölthezzenek a szolgálatra!

Adjunk hálát meghallgatott imánkért.

Legközelebbi hírlevelünk **2011. szeptember 3-án** jelenik meg.

Isten áldja meg nyarunkat!